

Lord Raffles

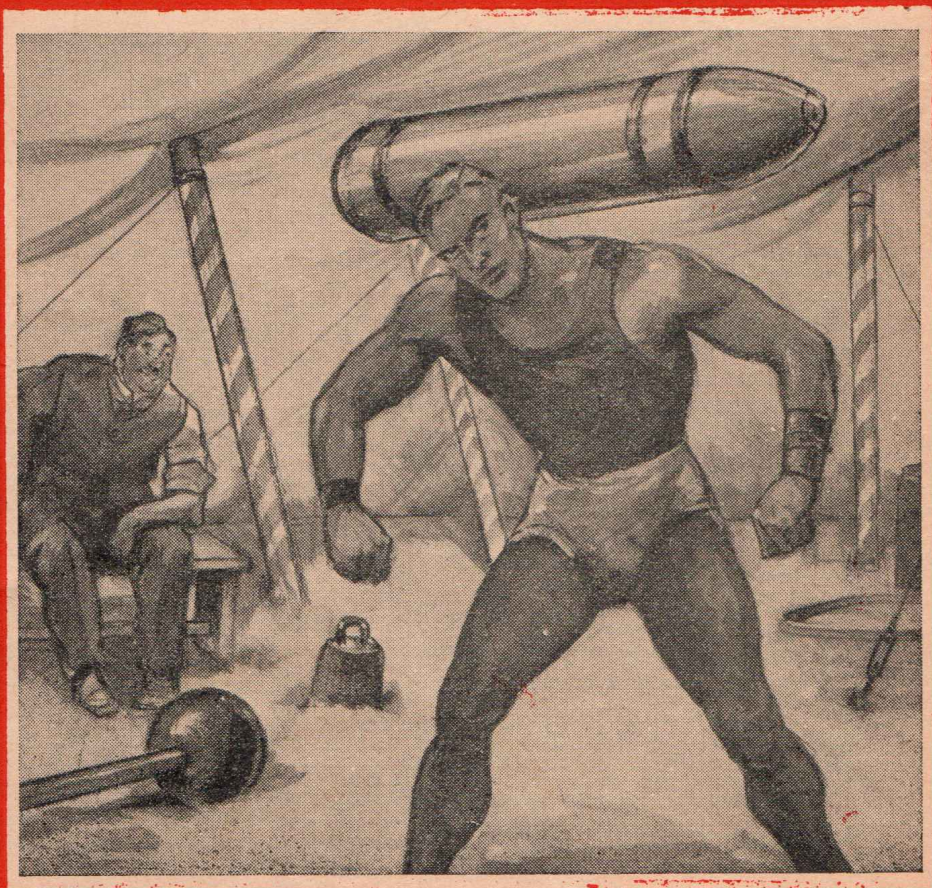
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET TRIO ASKARI

N° 2503

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET TRIO ASKARI

HOOFDSTUK I

EEN INCIDENT OP DE BROOKLYN BRIDGE

De Brooklyn Bridge, die de voorstad Brooklyn, destijds onder de naam Breukelen door Hollanders gesticht, verbindt met Manhattan, is thans weliswaar niet meer de grootste, maar stellig nog een van de drie of vier machtigste oeververbindingen van de ganse wereld. Deze brug is zeker tot op deze dag de meest gedurfde staalconstructie, want met slechts één enkele boog, vastgehouden door geweldige kabels, overspant zij de brede East River. De lengte van begin tot einde bedraagt niet minder dan zesduizend voet, de boogspanning over het water, dat wil dus zeggen tussen de beide gemetselde, dubbele draagto-

rens in, bedraagt iets meer dan vijfhonderd meter. De hoogte boven het water van deze geweldige overspanning bedraagt in het midden 133 voet, dat is iets meer dan 43 meter.

De bouwkosten hebben destijds meer dan 25 miljoen dollar bedragen en dat is zelfs voor een land als Amerika dat gewend is met geweldige cijfers te werken, een buitensporig groot bedrag.

Op een afstand gezien lijken de draagkabels, waaraan deze brug hangt ragfijne draden, maar wie de brug passeert, bemerkt dat zij zo dik zijn als het lichaam van een volwassen man.

In de ochtend van een late zomer-

dag, een dag die de nadering van de herfst voorspelde, kwam een van die blauwe wagens, die iedere New Yorker kent, en die als kenmerk op beide zijden de letters M.P. (Metropolitan Police) dragen, van de kant van Brooklyn de brug oprijden.

De auto van de Metropolitan Police reed dus de brug op, maar ongeveer in het midden minderde de chauffeur vaart en keek verbaasd om, zonder dat hij natuurlijk iemand kon zien, want deze stalen wagens zijn aan alle kanten gesloten, en bracht toen zijn auto tot stilstand.

De inzittende politieagenten hadden hem door middel van de spreekbuis opdracht gegeven te stoppen.

Daar stond dus de blauwe wagen stil, en de chauffeur bleef, zoals zijn plicht voorschreef, achter het stuurwiel zitten, in afwachting van nadere orders.

De dubbele achterdeur ging open, en twee agenten stapten van het trapje af, op de voet gevolgd door een zeer lange en magere man, met een benig, geelblaak gelaat waarin een paar dichtbijeendaande ogen van een zonderlinge, zegroene kleur schijnbaar zonder uitdrukking voor zich uitstaarden.

De man daalde op zijn beurt de treden af, maar op hem lette al spoedig niemand meer, want ieders aandacht werd getrokken door de twee agenten, wier zonderling gedrag dan ook wel in staat was, de verbazing gaande te maken van iedereen, die hen zag.

Zij gingen met afgemeten stappen dicht naast elkander en met de handen op de rug over het verhoogde voetpad, tot zij voor de hoge, stalen borstwering stonden, die van een netwerk van staaldraad voorzien is, teneinde te voorkomen dat kinderen zich door de openingen zouden wringen en van een hoogte van bijna vijftig meter in het water vallen.

Er heerst op deze brug altijd een zodanig lawaai, dat de chauffeur niets gemerkt had van het openen van de achterdeur.

Evenmin had hij gezien dat de twee stoere agenten, in hun blauwe uniform, zich van de wagen verwijderden, en de deur wijd open lieten staan.

Toen de chauffeur echter na een halve minuut ongeduldig werd, en van zijn kant iets door de spreekbuis riep, en geen gehoor kreeg, stapte hij op zijn beurt uit, en zag tot zijn niet geringe verwondering juist hoe de agenten bezig waren, steunzoekend aan de grote moeren, waarvan de stalen borstwering van de brug voorzien was, zich omhoog te werken, totdat zij boven op de leuning stonden, die iets meer dan een voet breed is, met niets meer voor zich dan de ijle ruimte.

Met een snelle blik zocht de man onwillekeurig naar een filmtoestel, dat zeker wel ergens zou zijn opgesteld, ofschoon men hem in het geheel niet op de hoogte had gebracht dat er filmopnamen zouden worden gemaakt.

Dat de mannen inderdaad de krankzinnigheid zouden begaan, van die hoogte in het water te springen, geloofde hij geen moment.

Maar wat hem het meeste trof, was het zonderlinge in de bewegingen der agenten, iets straks, iets mechanisch, alsof zij geen levende mensen waren, maar levensgrote poppen, die stotende schokkerige bewegingen maakten, als van blikken speelgoedpoppetjes, die men kan opwinden.

Het volgende ogenblik slaakten de verbaasd toeziende en niets begrijpende omstanders een luide kreet van ontzetting, want juist op dat ogenblik hadden de twee agenten zich van de leuning omlaag geworpen.

De magere man had reeds enige ogenblikken te voren bedaard zijn jas dichtgeknoopt, en was kalm weg gewandeld dwars door de file staande auto's, naar hij meende geheel onopgemerkt.

Dat was echter een misvatting, want twee heren, die het slot van

het wonderlijke voorval hadden gezien, verloren hem niet uit het oog, en de grootste van die twee fluisterde de ander haastig in :

— Ga die man na, en tracht tot iedere prijs te ontdekken, waar hij zich ophoudt. Bel mij dan onmiddellijk op in het Singer Hotel, waar ik over een half uur zal zijn. Vlug, voor hij tussen de menigte verdwenen is. Je kunt nog juist zijn grijze hoed zien.

Zonder iets te zeggen, verwijderde zich een van de twee heren, te midden van het gedrang naar de stalen borstwering van de brug, waar men poogde iets te ontdekken van hetgeen zich daar beneden afspeelde.

Het was een drama, dat men waarnam.

Een van de agenten was zo ongelukkig op het water neergekomen, dat hij onmiddellijk dood was, en gezonken als een steen, de tweede was blijkbaar gewond, en later bleek dat hij drie ribben had gebroken, waarvan een een long had gekwetst.

Men was er echter in geslaagd de drenkeling in een vlet te trekken, waarna hij heel voorzichtig in een ijlings ontboden wagen van de Geneeskundige Dienst werd gedragen, en naar het Bellevue hospitaal vervoerd.

De chauffeur, die zich alleen maar bekommerd had om zijn twee collega's, wier onbegrijpelijk gedrag hem bij wijze van spreken verlamd had, keek nu pas om naar de arrestant, ofschoon hij van te voren wel zeker was, hem niet te zullen vinden.

Hij deelde zijn ervaring mede aan een van de agenten, die altijd aan begin en einde van de grote bruggen in New York op post staan, en die was komen aanlopen.

— Waarvoor lieten ze je stoppen? vroeg deze, nadat hij het vastgelopen verkeer enigszins geregeld had.

— Weet ik veel? luidde het kribbig antwoord. Ik snap er geen steek van. Men gaf mij door de spreekbuis het bevel te stoppen en dat deed ik natuurlijk. De achterdeur heb ik he-

lemaal niet horen opengaan. Wat hun beziel heeft mag Joost weten. En intussen is de arrestant er van door.

— Wie was het? vroeg de agent.

— Paul Andrejef, die naam gaf hij tenminste op. We zijn hem vanmorgen van zijn bed komen lichten want om half negen sliep hij nog.

— Waarvan wordt hij beschuldigd?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen. Ik geloof van smokkelarij. Het fijne weet ik er niet van.

De twee agenten haalden hun schouders op. De ene begaf zich naar zijn post aan het einde van de brug, de andere sloot de nog steeds openstaande deuren van de auto, en ging achter het stuur zitten, om rapport te gaan uitbrengen. De voetgangers vervolgden hun weg, en het duurde niet lang of ook dit raadselachtige voorval scheen geheel tot het verleden te behoren. Er gebeuren in een stad als New York zoveel onbegrijpelijke dingen, dat men zich niet lang bezig kan houden met twee ongelukkige agenten, die de dwaasheid hebben begaan, van een hoogte van vijf en veertig meter in de East River te duiken.

Een van de laatsten, die zich verwijderde, was de man, die de opdracht aan zijn metgezel had gegeven de ontvluchte arrestant te volgen.

Hij was een rijzig, goed gekleed heer, met een krachtig getekend, schrandere gelaat, en grijze, doordringende ogen.

Hij wierp nog een blik op het donkere water, dat zoëven twee slachtoffers had geëist, en ging toen verder zijns wegs. Hij nam een bus, die hem naar het Bowling Green Building bracht, een der oudste en minst hoge wolkenkrabbers in welks schaduw het Singer Hotel staat.

De Amerikanen noemen het een tweederangs hotel, wat niet belet dat het vijfhonderd kamers heeft, zeven liften, negen verdiepingen,

een daktuin en natuurlijk een large, wat men in Europa meestal conversatiezaal noemt, ofschoon er maar zelden geconverseerd wordt.

Er stond een tafel met kranten en tijdschriften en daaraan zette zich de vreemdeling om zich te verdiepen in de lectuur van diverse bladen. Na ruim anderhalf uur verscheen eindelijk een piccolo op de drempel van de zaal en gilte:

— Telefoon voor Mr Baker.

De lezer wierp zijn blad neer, stond zonder overhaasting op, en ging naar een telefooncel in de grote vestibule.

Hij luisterde vijf minuten zonder iets te zeggen naar hetgeen hem werd medegedeeld.

— Wacht mij waar je nu bent. Over een half uur hoop ik bij je te zijn, Charles, was zijn enige commentaar.

Hij verliet de cel, liet zich in de vestiaire hoed en jas geven, ging naar buiten, en liet door de portier een taxi komen.

De chauffeur keek even lelijk, toen hij het adres hoorde opgeven en zei:

— Dat is een heel eind uit de buurt, Sir.

— Dat weet ik, maar als je me er vlug naar toe brengt, zul je je niet te beklagen hebben, zei de vreemdeling bedaard.

— Oké, Sir, stapt u maar in.

De rit duurde langer dan een uur, en eindigde pas vlak bij het Cortland Park, in Bronx.

Hier aangekomen zond de passagier de chauffeur weg, na hem volgens zijn belofte behoorlijk te hebben beloond.

Hij volgde de Spuyten Duyvil Road over een afstand van een paar honderd meter, en sloeg de hoek van de Tweehonderddertigste Straat om.

Aan zijn rechterhand bevond zich een vrij groot plantsoen, dat het midden van een plein vormde, en schuin daar tegenover stond een drugstore.

Tegen de toonbank geleund, stond

een jonge man met blauwe ogen, niemand anders dan Charles Brand. Hij was schijnbaar verdiept in de lectuur van een tijdschrift, knipogde eens tegen de binnentredende, legde een biljet van een halve dollar op de toonbank en nam de ander weer mee naar buiten.

Hij voerde hem langs het plantsoen, en daar pas begon hij te spreken:

— Kijk, zei hij, dat huis is hij binnengegaan. Er is een boekwinkel annex fotohandel beneden. Begrijp je er iets van, Edward.

— Niet veel. De avondbladen zullen misschien opheldering brengen.

— Het leek wel alsof die ongelukkige agenten zelf niet wisten wat zij deden.

John Raffles, de Grote Onbekende, keek zijn vriend Charles Brand een ogenblik peinzend aan, en zei:

— Beste Charles, ik geloof dat je daarmee de spijker op zijn kop slaat. Zij hebben het stellig inderdaad niet geweten. Maar eerst iets anders. Is die man met de groene ogen regelrecht hier naar toegegaan?

— Neen, hij maakte een grote omweg. Onderweg is hij tot driemaal toe uit een bus gestapt, waarschijnlijk om te telefoneren, want telkens ging hij een drugstore binnen. Eenmaal echter liet hij stoppen voor een huis in het centrum, en liet door de taxi-chauffeur, die hem reed, een briefje afgeven.

Raffles bekeek het huis, dat Brand hem had aangewezen, eens aandachtig. Het zag er uit als een van die grote pensions, waar men voor niet al te veel geld kan logeren.

Hij stond een ogenblik in gedachten verdiept, keek Brand toen aan met iets meewarigs in zijn grijze ogen, en zei:

— Sorry Charles, maar ik zal je toch moeten verzoeken, die man nog een poosje in het oog te houden.

— Vanwaar die belangstelling? vroeg Brand.

— Wel Charles, je zult het met me eens zijn, dat er samenhang be-

staat tussen de vlucht van die man en het rampzalig lot van die twee agenten. Met welk doel sprongen zij in het water? Dat deden zij omdat zij moesten. Zij werden er toe gedwongen, en de man met die groene ogen was het die hen daartoe dwong.

— Wil je daarmee zeggen, dat ze gehypnotiseerd waren? riep Brand uit.

— Precies Charles, dat staat volgens mij vast. Een andere verklaring is er niet. Die agenten zaten in een politie-auto met hun arrestant. Die wagen was, zoals je hebt gezien, aan alle kanten gesloten. Welke reden konden zij hebben, plotseling, midden op de brug, uit te stappen? Heb je op hun zonderlinge, houterige gang gelet, als van slaapwandelaars?

— Ja, dat moest iedereen in het oog vallen.

— Juist. Het was de gang van in hypnose verkerende mensen, Charles. Maar dat drong helaas te laat tot mij door. De man, die het deed,

is een gevaarlijk sujet, — daaraan valt niet te twifelen, iemand die een mensenleven niet telt, en waarschijnlijk een dodelijke haat heeft aan alles wat een uniform draagt. En het misdrijf, waarvoor hij werd gevat, moet van ernstige aard zijn, anders zou hij niet tot dit middel zijn toevlucht hebben genomen. Ik wil weten wie en wat die man is, en ik hoop, dat je me daarbij zult willen helpen. Over twee uur kom ik je aflossen, of ik stuur Henderson. Wees echter voorzichtig bij je onderzoek, zodat de man geen achterdocht krijgt. Het is evenwel mogelijk dat de politie hem binnen een half uur al op het spoor is, en dan is je taak natuurlijk afgelopen. Je kunt mij telefonisch bereiken in ons huis, want ik ga niet meer uit.

Een hoofdknik, en Brand bleef alleen, staande aan het begin van een taak, die hem niet zo bijzonder interesseerde.

Het zou vrij spoedig blijken dat Charles Brand al gauw een andere mening was toegedaan.

HOOFDSTUK II

CIRCUS CAVALCANTI

Het was reeds tamelijk laat in de namiddag, toen Brand eindelijk terugkeerde in het kleine huis, dat Raffles sedert enige weken bewoonde in Bronx, nabij het Cortland Park, waar nog enige landelijkheid is te vinden, in tegenstelling met Manhattan, waar de wolkenkrabbers zich aaneenrijen.

Raffles zag onmiddellijk aan het gelaat van zijn vriend, dat Brand met belangrijk nieuws kwam.

— Als ik mag afgaan op de uitdrukking van je gezicht, heb je me wel wat te vertellen. Zeg eens gauw wat je hebt ontdekt?

— In het kort het volgende. Ik kocht de middageditie van een blad, dat een bericht bevatte, waarin ik las dat de agent die er het leven heeft afgebracht, verklaard heeft, zich van de hele geschiedenis niets te herinneren en haast niet kon geloven, dat men hem uit de East River had opgevist. Dat klopt dus volkomen met je opvatting omtrent hypnose. In het huis waar ik die vent met zijn groene ogen zag binnen gaan, woont hij niet zelf, maar is daar waarschijnlijk gelogeerd bij

een vriend van hem. Hij kwam daar nog al vaak, en de portier van het huis kent hem onder de naam Paul Andrejef. Een kwartier nadat zij heenging, zijn zij samen vertrokken, ieder met een valies in de hand. Zij namen een taxi, maar ik was op mijn hoede en ben hen gevolgd. Het einddoel van hun reis bleek het circus Cavalcanti te zijn, dat zijn tenten heeft opgeslagen op een nog onbebouwde vlakte, nog voorbij New Rochelle. Daar bleek die vriend thuis te behoren, want ik zag hem nog geen vijf minuten later aan het werk gaan met emmer en bezem. Bij informatie bleek, dat het circus morgen moet opbreken; het is een maand hier geweest, en trok veel publiek.

— Wat doet die Andrejef er?

— Dat ben ik niet te weten kunnen komen, maar dat hij er een baantje heeft gekregen, is zo goed als zeker.

— Het is schrander bedacht, meende Raffles, want een reizend circus met misschien wel een duizend man personeel biedt wel de gunstige gelegenheid om uit de han-

den van de politie te blijven. Ik vergat je nog te vragen, of je hebt kunnen ontdekken, waarvoor de man eigenlijk gearresteerd is?

— Hij is beschuldigd van handel in blanke slavinnen, volgens de krant.

Raffles floot zacht tusen de tanden en zei:

— Zo... zo... Hebben wij met dat soort misdadigers te doen. En is de politie zijn spoor bijster?

— Volkomen, naar het schijnt. Hij is in de afgelopen nacht gearresteerd in een nachthuis, en verklaarde, dat hij hier geen vast adres had, daar hij pas diezelfde avond uit Chicago was aangekomen. Als ze hem vinden, kost dat zaakje met die twee agenten hem zeker zijn kop?

— Reken daar niet op, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Hij heeft die agenten zelfs niet met een vinger aangeraakt. Zij hebben zelf de deur van de celwagen geopend, en hij mocht toch zeker wel ontsnappen, toen hij de kans schoon zag? Dat hij hen tot de daad gedwongen heeft, valt niet te bewijzen. Hij was alleen met hen.

— En — wat ben je nu van plan?

— Wel, — New York begint je een beetje de keel uit te hangen, niet waar?

— Ik wil niet ontkennen, Edward, dat het mij aangenaam zou zijn, het stof van New York van mij af te kunnen schudden. Het is ongetwijfeld een belangwekkende stad, maar ik heb het gevoel alsof ons de grond wat warm onder de voeten wordt.

— Dan zal een weinig verandering van lucht je dus welkom zijn. Wij trekken met dat circus mee, Charles. Ik zelf wil wel weer eens iets om handen hebben!

Brand keek Raffles verbluft aan.

— Om handen hebben? herhaalde hij. Ik moet zeggen dat je niet gauw te voldoen bent. Wij zijn hier als het ware van het ene gevaarlijke avontuur in het andere gerold. Wij

hebben er dikwijls nauwelijks het leven afgebracht en ons tal van vijanden op de hals gehaald.

— Dat is zo, maar dat soort geboefte gaat me vervelen, Charles, viel Raffles hem schouderophalend in de rede. Dit echter kon wel eens wat anders worden. Dat heerschap met zijn groene, hypnotiserende ogen, boezemt mij groot belang in, en — zulke lieden zijn in staat om door een handige zet met één klap een hoop geld machtig te worden. En daar wil ik bij zijn. Het is, als ik je goed begrepen heb, dus van avond de laatste voorstelling?

— Jà, vannacht begint de afbraak direct daarna.

— Zorg dan voor een paar plaatsen.

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan. Het is er altijd eivol. Het circus moet voortreffelijke zaken hebben gedaan want het is, naar ik hoor, een paar attractienummers rijk, en bovenaan staat de troep van de Askaris.

— Wat is dat voor een nummer?

— Vliegende trapeze. Twee mannen en een vrouw. Het moet iets zeer biezonders zijn. Net zo iets als de Alizé's, waarvan de oude Pierre, die al vijftig jaar oud is, een dubbele salto in de lucht maakt, voor hij in de handen van de vanger belandt. Onlangs heeft hij in Holland een ongeluk gehad, doordat hij bij een val op de rand van het net terecht kwam. Hij bleef hevig bloedend liggen en iedereen dacht, dat hij het niet zou overleven, maar vier weken daarna, was hij weer present.

— Nu je het zegt, herinner ik het mij uit een bericht in de krant, zei Raffles. Dat wil ik wel eens zien. Maar komaan, ga nu voor plaatsen zorgen, want ik hoop ook die man met zijn groene ogen te zien te krijgen. Blijkt hij een ordinaire, alledaagse schurk te zijn, dan geven wij het dadelijk op, en keren terug.

— Naar New York? vroeg Brand zonder veel enthousiasme.

— Misschien een andere richting

uit, amice. De wereld is zo groot en wij zijn niet met New York getrouwd.

— Dat laat zich horen! zei Brand met schitterende ogen. Hoe eerder hoe liever. En nu zal ik voor een paar plaatsen gaan zorgen.

Het duurde een uur voor Brand terugkwam, en hij vertelde, niet zonder moeite en het werken met zijn ellebogen de plaatsen te hebben kunnen bemachtigen.

Na een eenvoudige maaltijd in de eetkamer van het kleine huis, waarbij Henderson zijn talenten als kok toonde, reden de twee vrienden in hun auto, door Henderson, die zijn witte koksjasje voor de uniform van chauffeur had verruild, bestuurd, hen naar de grasvlakte, waar Signor Cavalcanti zijn tenten had opgeslagen.

Reeds in de verte zag men het gloren van de duizenden elektrische lampjes, waarmede de voorgevel van de hoofdtent was versierd.

— Afgrijselijk, zuchtte Brand, zodra hij het fraais in het oog kreeg.

— Inderdaad, gaf Raffles toe, mooi is anders. Laten wij maar gauw naar binnen gaan, want men zou zijn ogen bij dat schelle licht bederven.

Cavalcanti bleek in ieder geval een meester te zijn in zijn vak, en te weten wat reclame vermag, want ook binnen in de tent was het licht niet gespaard, en men wandelde als het ware door een tunnel van gloeilampjes.

Brand bleef een ogenblik verrast staan, bij het zien van de renbaan, die deed denken aan de beroemde wedstrijdbanen der oude Romeinen waar de wagenrennen werden gehouden.

Niet zonder moeite vonden de **twee vrienden tenslotte hun plaats** in een loge, recht tegenover de stal-ingen. Toen zij op hun gemak zaten, keek Raffles het programma in.

— De Askaris treden als laatste nummer voor de pauze op, zei Raf-

fles tot Brand. Zoals je zult weten geldt dat als een van de beste. Zij moeten dus inderdaad wel heel goed zijn.

Raffles bekeek met aandacht de foto, die aan de binnenzijde van het programma was afgedrukt, en die twee mannen en een vrouw voorstelde.

— Men kan niet ontkennen dat het prachtige lichamen zijn, zei Raffles tot Brand. Slang zonder mager te zijn, en men ziet de spieren bijna niet. Het meisje heeft iets liefalligs en zachts over zich, met haar blonde haar en haar grote, blauwe ogen. En wat een prachtfiguur. Enfin, daar behoef ik niet over uit te weiden, jij, die zoveel jonger bent, als ik, amice, zal daar beter over kunnen oordelen.

Veel meer kon Raffles niet zeggen, want het orkest zette een schetterende mars in, zodat het leek alsof horen en zien verging.

De laatste nog ledige plaatsen werden door laatkomers bezet, en de voorstelling nam een aanvang, en het gehele kleurige schouwspel, dat nooit schijnt te vervelen, trok weer voorbij in bonte afwisseling.

Terwijl de clowns over elkander buitelden, presenteerde Signor Cavalcanti vier en twintig Trakheners, kostbare, zeer fraaie dieren met tui- gen van rood Marocaans leder en pluimen van struisveren op de fiere koppen. Een wereldberoemd goochelaar en een ongelooflijk handige jong'eur deed de mensen verbluft staan, en toen werd, terwijl het orkest een zachte wals begon te spelen, snel en handig het veiligheidsnet gespannen.

De lichten beneden werden getemperd, maar een paar schijnwerpers richtten nu hun lichtbundels op de metalen stellage, die heel in de hoogte door middel van staalkabels was vastgemaakt aan de ijzeren hoofdmasten, die het zware tentdak droegen.

De trapezes werden los gemaakt en schommelden zacht heen en weer,

maar Brand keek als gefascineerd naar de stalen springplank, en al was hij zelf volkomen vrij van duizeligheid of ruimtevrees, er liep toch even een koude rilling over zijn rug, toen hij bemerkte, dat die plank anderhalve voet breed, en omstreeks acht voet lang, als het ware in de ijle ruimte zweefde.

Deze springplank bevond zich ongeveer tien voet boven het smalle, met zwart fluweel beklede plankier, vanwaar de trapezewerkers zich afzetten en zich in de ruimte slingeren.

Brand trachtte zich een ogenblik in te denken in de gewaarwordingen van de acrobaat, die daar boven stond met niets voor en onder zich dan de ruimte, en heel ver aan de overzijde het zwaaiende lichaam van zijn partner, die met iedere zwaai hogerop komt, dichterbij komt, terwijl de handen dan toch steeds nog meters ver weg blijven.

Maar er was nu geen tijd meer voor zulke overpeinzingen, want als een vlucht reusachtige, groene papegaaien vlogen de stalknechts weg, die het net hadden gespannen, de slepende wals zette opnieuw in, en van achter een gordijn kwamen de drie Askaris de piste binnen, elegant, en zo vrolijk alsof zij een onschuldig spelletje gingen spelen, als kinderen op de speelplaats van de school.

Zij droegen alle drie een lange witte cape, die tot bijna aan de grond reikte, en waarop aan de rugzijde en op de voorpanden een adelaar van zilverdraad was geborduurd.

Met een sierlijk gebaar wierpen zij die mantels af, en vertoonden zich in het dunne lichtpaarse tricot, dat de minste werving van hun lichaam verried en in volle schoonheid aftekende. Het meisje kon een jaar of achttien, negentien zijn; het krullende haar werd bijeen gehouden door een rubberband van gouddraad.

Flug en lenig klauterde het drie-

tal eerst via de houten ladders over de rand van het net, en vervolgens langs de touwladders naar hun plaatsen.

Het orkest zette een nieuwe melodie in, de vanger hing reeds aan zijn trapeze aan de knieën; het luchtnummer nam een **aanvang**.

Brand had dit reeds zo vaak gezien, dat het hem zeker niet geboeid zou hebben, als niet de jeugd en de onnavolgbare gratie van de beide vliegers een sterke aantrekkingskracht op hem hadden uitgeoefend. Op deze wijze had hij nog nooit zien duikelen, zwaaien, door de lucht zien zeilen.

Zijn bewondering nam nog toe, toen het bleek, dat het meisje de nieuwste toeren met de springplank zou uitvoeren.

Stoutmoedig en zonder aarzeling als een kampioene in het schoonspringen, wierp zij zich in de ruimte, en zonder te missen, wist zij na een, twee, en zelfs twee en een halve wenteling in de lucht, de sterke handen te grijpen die naar haar toezwaaiden met de regelmaat van de slinger van een klok.

Raffles en Brand keken elkander aan, en beiden glimlachten. In beider geest keerde voor een ogenblik de herinnering terug aan de weinige dagen, toen zij zelf daar hoog in het circus stonden, en zwaaiden boven het net. Beiden hadden door hun oefeningen ondervonden hoe moeilijk deze kunst is te verwerven, en moesten erkennen dat, wat dit lenige, blonde meisje deed aan het wonderbaarlijke grensde.

Met onnavolgbare bevalligheid, als een volleeerde balletdanseres liep zij de springplank ten einde, veerde op, dook als het ware de ruimte in, en zwaaide een ogenblik daarna in een wijde boog aan de handen van haar partner door de lucht.

Het was adembenemend, en in het circus was het doodstil, waarin alleen de zachte muziek van het orkest nauwelijks hoorbaar opklonk.

Van het strak naar boven staren

vermoed, wendde Brand een kort ogenblik zijn blikken van dit schouwspel af, en vielen op het gordijn, dat de stallen van de toeschouwersruimte afsloot.

Twee handen hielden het dubbele gordijn een weinig uit elkaar, door welke kier een klein gedeelte van een schraal, wit gezicht was te zien. In de halve duisternis glansden op vreemde wijze twee groene, dicht bijeen geplaatste ogen. Zij waren

onbeweeglijk naar omhoog gericht naar het kleine figuurtje in haar minimaal, strak om haar lichaam spannend tricot.

Toen Brand Raffles aanstootte vielen de gordijnen juist dicht en was het gelaat weer onzichtbaar.

Het was juist op hetzelfde ogenblik dat de kleine trapezewerkster voor het eerst een sprong miste en ruggelings in het net viel, dat haar veilig weer omhoog wierp.

HOOFDSTUK III

HET TRIO MAZETTA

Het nummer der Askaris had, zoals gewoonlijk, een overweldigend succes. De mislukte sprong van Milly Askari werd herhaald en lukte nu zonder haperen. Raffles en Brand wachtten echter de pauze niet af, maar verlieten hun plaatsen, en begaven zich naar de stallen. Een paar foeien openden alle deuren voor hen, ofschoon de tijd van het bezoek nog niet was aangebroken.

Er heerste in de brede gangen en in de stallen een merkwaardige stilte. Niemand sprak luid, de weinige stalknechts die men te zien kreeg, deden hun werk snel, en zonder een beweging te veel te maken. Iedereen kende zijn taak nauwkeurig, en hij deed niets anders dan dat onderdeel van de reusachtige arbeid, die gevegd wordt, om zulk een geweldig bedrijf in gang te houden.

De trakheners, die door Signor Cavalcanti waren voorgeleid, stonden, getuigd en wel naast elkander in hun boxen. Wat verder dommelden de olifanten, en kauwden de zebra's, de kamelen, en de Indische zebu's rustig op hun hooi.

De twee vrienden kwamen juist weer uit een brede doorgang, toen de drie Askaris, in hun mantels gehuld, verschenen, op weg naar hun kleedkamer.

Zij spraken zacht maar opgewonden, en hadden geen erg in die twee

vreemdelingen, zodat dezen duidelijk het volgende, korte gedeelte hoorden van een gesprek

— ... maar het is je nog nooit gebeurd, zolang ik je ken, Milly, merkte de jonge man op, met een zweem van ongeduld in zijn stem.

— Ik herhaal, dat ik er niets aan doen kon, Jack, gaf het meisje ten antwoord.

— Maar het maakte de indruk, alsof je het opzettelijk deed, en je weet heel goed, dat wij die flauwe trucs, om zogenaamd een sprong te missen, niet behoeven toe te passen.

— Daarin heeft Jack gelijk, Milly, zei de vanger ernstig. Wij kunnen het heus wel buiten die gevaarlijke grapjes stellen. Wij stellen er een eer in, dat geen van ons, zolang wij bijeen zijn, buiten zijn eigen wil in het net terecht is gekomen. Ik moet zeggen, dat ik er niets van begrijp; je was wel een halve seconde te laat met je aanloop. Zag je mij niet?

— Ik zag je — en toch ook weer niet, zei het meisje haperend. Ik weet niet wat mij overkwam... het leek een soort duizeligheid...

Toen werd de afstand te groot, en wat er volgde, ging voor de beide vrienden verloren.

Zij liepen zwijgend verder, tot Raffles zei :

— De vanger en dat meisje zijn waarschijnlijk broeder en zuster,

want zij lijken zeer veel op elkan- der. En het zijn Engelsen, naar hun uitspraak te oordelen. Die werken altijd zeer accuraat. Het is zonder- ling, dat zij misgreep; het meisje schijnt het zelf niet te begrijpen.

— Als het niet zo onzinnig klonk, Edward, dan zou ik zeggen, dat die zonderling met zijn groene ogen haar gedachten heeft verstoord op het psychologische ogenblik van de sprong, maar dat is toch, dunkt mij, wegens de afstand onmogelijk.

— Volstrekt niet zo onmogelijk als je denkt, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. Er zijn voorbeel- den van hypnose op zelfs nog veel grotere afstand, ja zelfs buiten het gezichtsve'd van de hypnotiseur. Het is echter waar dat die gevallen hoogst zeldzaam zijn, en een buiten- gewone gevoeligheid van het me- dium eisen. Maar daar komt onze man aan; laten wij die zijgang in- gaan. Het is niet nodig dat hij ons te vroeg ziet.

In gezelschap van een man in de blauwe overall van de stal- knechts, met wie hij zacht sprak, naderde daar Andrejef in de gang, voerend naar de tent, waar de arties- ten zich plegen op te houden, in af- wachting dat hun nummer zal be- ginnen.

Zodra hun voetstappen waren weggestorven mompelde Raffles:

— Die vent heeft vast iets in de zin.

— Ik vertrouw hem óók niet, Ed- ward, zei Brand, en ik vraag mij af of wij niet het beste zouden doen, de naastbijzijnde politiepost op te bellen, en te rapporteren dat de ont- vluchte arrestant zich hier bevindt.

— Charles, een handelaar in blan- ke slavinnen is voor mij wel het walgelijkste, dat ik mij kan voor- stellen, en in ieder ander geval zou ik ook geen ogenblik aarzelen, zo'n diepgezonken sujet aan de politie uit te leveren. Als wij hem niet uit het oog verliezen, is daar echter geen haast bij en intussen zou die man ons wel eens op het spoor kun-

nen brengen van een lucratieve on- derneming, een van die zaakjes die een hoop geld opleveren.

Zij liepen nog enige tijd door de stallen, tot de pauze aanbrak, en zij werden opgenomen in de grote me- nigte nieuwsgierigen, die de dieren wilden komen zien.

Raffles en Brand keken een ogen- blik toe bij dit gewoel van bezoe- kers, en verlieten toen het circus.

Zij gingen regelrecht naar huis en vroeg slapen, om de volgende och- tend bijtijds op te staan, daar zij Cavalcanti wilden volgen.

Toen zij in hun auto voorbij de plek reden, waar nog de avond te voren, een heel dorp had gestaan, met inbegrip van meer dan honderd- dertig grote wagens, was er van dat alles niets meer te bespeuren, be- halve wat hooi, stro en zand, en leek het wel, alsof de aardmannetjes uit het sprookje hadden geholpen, in die ongelooflijk korte tijd al hetgeen daar gestaan had, weg te ruimen.

De volgende stad, waar het rei- zende circus zou optreden, was Phi- ladelphia, ten zuiden van New York.

Raffles, Brand en Henderson had- den snel hun voorbereidselen beëin- digd, het huis gesloten, de kist met costuums en vermommingen in de auto geladen, en omstreeks tien uur in de ochtend verlieten zij New York, vastbesloten om er voorlopig niet terug te keren, tenzij de om- standigheden het volstrekt noodza- kelijk mochten maken.

Tien minuten na hun aankomst hadden de drie mannen reeds uitge- vonden, waar het circus zou komen te staan, en toen zij die plek bereik- ten, en van uit hun auto even toe- keken, zagen zij tot hun verwonde- ring dat de grote tent al weer bijna overeind stond.

Als nijvere mieren werkten allen, bij het opstellen van de ijzeren steunmasten het spannen van de tui- kabels, het ophijsen van het gewel- dig, zware tentzeil, dat een paar ton woog, en het plaatsen van de woon- wagens in een kring rondom de

grote tent.

Een grote menigte keek toe, en menig werkloze hoopte op een baantje, maar jammer genoeg voor hen, had Signor Cavalcanti maar zelden hulppersoneel nodig.

Het terrein lag tamelijk ver buiten het centrum van de stad, en een weinig verder braken de golven van de oceaan op de klippen van de kust.

De eerste zorg van Raffles was, zijn intrek te nemen in een klein logement, waar hij zich liet inschrijven onder een naam, die eveneens voorkwam op een van zijn paspoorten, een kostbaar stuk, dat hij reeds bijna tien jaren geleden verworven had van een Russische emigrant, die een buitengewone vaardigheid bezat in het vervaardigen van paspoorten en dergelijke papieren, en daarmee een aardig inkomen wist te verdienen.

Het spreekt vanzelf dat Raffles niet steeds en overal deze nuttige documenten meevoerde, maar hij was een man van organisatie, en moest op alles voorbereid zijn. Zo had hij in alle grote steden, niet alleen in de oude maar ook in de nieuwe wereld huizen waar zich alles bevond, wat voor een man in zijn positie onmisbaar was.

De naam op het paspoort luidde Mazette, en als beroep was vermeld acrobaat.

Voor Henderson en Brand gold hetzelfde, en ook zij zouden, desgevraagd, papieren kunnen tonen, die niets te wensen overlieten. Als nationaliteit stond engelsman aangegeven.

De eigenaar van het logement had dadelijk naar die papieren gevraagd, Raffles eens opgenomen, maar vooral de krachtige gestalte van Henderson, en henzelf naar hun kamers gebracht.

Nauwelijks hadden de drie mannen iets gegeten in de gelagkamer of zij braken weer op, en gingen met de tram in de richting van de standplaats van het circus.

Het drietal bereikte omstreeks twee uur in de namiddag de eerste woonwagens van het kamp, maar het bleek aldaar dat het niet zo eenvoudig was, tot Signor Cavalcanti te worden toegelaten. Zijn secretaris echter nam het drietal eens op, en daar hij een kenner was, zag hij bij de eerste oogopslag dat deze drie mannen waarschijnlijk wel tot iets in staat zouden zijn, dat boven de middelmaat uitstak.

Cavalcanti werkte met een vaste kern artiesten, maar hij was zo verstandig, terwille van het naar afwisseling hunkerend publiek, daarbij tevens circusartiesten in dienst te nemen, die na veertien dagen of een maand weer plaats maakten voor anderen.

— Wat brengen jullie voor een nummer? vroeg de secretaris laconiek.

— Drievoudig rek, parterrewerk, en hij daar is bovendien nog gewichtheffer en worstelaar. Hij drukt gemakkelijk honderd zestig kilo — met één hand, wel te verstaan.

— Wie is jullie agent? Hoe komt het dat ik je naam nooit gehoord heb?

— Dat is geen wonder. We beginnen pas, en we zijn hier in Amerika zelfs nog nooit opgetreden. U ziet dat ik er rond voor uit kom. Maar neem ons maar gerust, Signor Cavalcanti zal er geen spijt van hebben.

De secretaris was niet alleen een kenner, hij was ook een zakenman. Mensen die pas beginnen, mogen geen hoge eisen stellen, was zijn eerste reactie.

— Van middag om half vier komen voorwerken, zei hij, laconiek. Toevallig kunnen wij een nummer drievoudig rek gebruiken. Die grote kerel kan dan wat tillen en heffen. Waar werk je mee?

— Met alles. Gewichtheffen, drukken en stoten. Ji-jit-su, Grieks-Romeins, catch as catch can, judo, noem maar op, antwoordde Henderson met een grijnslach.

— We hebben van die gewichten hier in het oefenlokaal. Ik zal jullie een briefje meegeven voor de opzichter van de oefentent. Jullie ziet dat de hoofdtent nog niet helemaal staat. Hoeveel denk je dat je zou moeten verdienen?

— De man vijf en twintig dollar per avond, gaf Raffles ten antwoord.

— Dat zal wel schikken, zei de secretaris.

Hij schreef vlug het briefje, want zijn zakenflair en zijn ervaring zeiden hem, dat circus Cavalcanti naar alle waarschijnlijkheid een drietal veel belovende artiesten voor een zachte prijs op de kop had getikt, zoals men dat noemt.

Raffles kreeg een formulier, ingevuld en wel, dat hij alleen maar behoefde te ondertekenen. Hij las daarop dat hij zich naar tent IV moest begeven, waar hij inderdaad een opzichter aantrof, die het oog moest houden op de garderobe en het werkmateriaal van de artiesten, en die de uren moest regelen, waarop deze niet al te grote tent voor de verschillende repeterende acrobaten beschikbaar was.

Raffles gaf het papiertje af, en de opzichter, Pfefferkorn, een corpulente Oostenrijker, met ouderwetse omhoog priemende knevelpunten, ging hem zwijgend voor naar een ruime bergplaats, ook al van zeildoek, waar ongeveer alles te vinden was wat een acrobaat kan nodig hebben.

Daar lagen rugsteunen van hout met rood velours overtrokken, ten behoeve van de artiesten, die zogenaamde Ikarische spelen brengen, daar stonden de bamboepalen, zeven meter hoog, zodat zij door een opening van het dak heen staken, die gebruikt worden door equilibristen, zware gewichten, granaten van twee honderd pond en nog zwaarder, trapezes, koorden van touw en van staaldraad, standaards voor het slappe en het gespannen koord, balancerstokken, stoelen van wit gelakt hout voor de clowns, die zulk een

meubel onmogelijk schijnen te kunnen missen. Kortom alles, wat in en boven de piste maar gebruikt wordt.

Pfefferton toonde hun dit alles met een onverschillig gebaar, keek op zijn horloge en zei:

— Het is nu half drie, de oefentent is tot vier uur bezet. Als je maakt, dat je tegen die tijd terugbent, kunnen jullie een uur oefenen. Maak nu maar dat je weg komt, want men heeft mij ergens anders voor nodig. Dus tot fluksjes.

Raffles, Brand en Henderson was dit korte uitstel niet onwelkom. Zij konden die tussentijd gebruiken om op de grasvlakte bij hun logement, wat te oefenen en hun spieren los te maken en elkaar om beurten te masseren.

Toen zij om vier uur terugkwamen stond er een drievoudig rek, met spandraden en al opgesteld, en dat alleen maar een weinig verhoogd behoefde te worden op de lengte van Raffles. Hij en Brand gingen onmiddellijk aan het werk, terwijl Henderson een paar van de zwaarste gewichten uitzocht, met het gemak en onverschilligheid, waarmee een keukenmeisje een paar rotte aardappelen uit de stapel vist.

Raffles en Brand waren een ogenblik later druk aan het oefenen, waarbij bleek, dat zij nog niets van hun vroegere vaardigheid hadden ingeboet.

De eerste zwaaien en salto's waren nog niet puntgaaf en Herr Pfefferkorn begon al te meesmuilen, maar na tien minuten reeds keek hij vol bewondering toe. Maar die bewondering maakte plaats voor verwondering toen hij de reus aan het werk zag, die een granaat van 120 pond als een rubberbal drie meter omhoog zag werpen, zijn nek buigen, en de granaat op zijn sterke schouders zag opvangen.

Ook hier mislukte in het begin wel eens iets, maar aldra ging het weer als van ouds.

— Zeker in lang niet gewerkt? vroeg de opzichter, die wist, dat

geen enkele acrobaat een dag kan overslaan zonder te oefenen, omdat dit tijdens de voorstelling aanstonds merkbaar zou zijn.

Pfefferkorn knikte tevreden.

— Doen jullie nog wat anders?

— Parterrewerk, antwoordde Raffles.

— Laat eens wat zien?

De drie mannen lieten nu iets zien, waarvan zelfs deze ervaren, oude rot verstomd stond. Het was niet alleen de ongehoorde kracht van Henderson, die met het grootste gemak de twee anderen op zijn geweldige schouders droeg, het was niet de zuiverheid en zekerheid, waarmede de moeilijke oefeningen werden volbracht, maar het was het nieuwe, en vooral de opvallende soepelheid en lenigheid die zo weinig voorkomt wanneer zij met grote li-

chaamskracht gepaard gaat.

Toen de drie mannen na een half uur even pauzeerden om wat rust te nemen, vroeg Pfefferkorn:

— Jullie komen hier immers om proef te werken?

— Ja, dat is toch afgesproken.

— Volg dan mijn raad en draai de baas dat parterrenummer dan eens voor zijn neus. Je kunt dan het rek als tweede nummer houden.

Raffles volgde die raad op, en toen Cavalcanti, vergezeld van zijn secretaris, om vijf uur zonder een enkel woord te zeggen, binnenkwam en plaats nam op een ruw houten bank, was het Trio Mazetta een kwartier daarna voor een proeftijd van acht dagen geëngageerd, met optie van een week verlenging, en een gegarandeerde gage van vijf en zeventig dollars per avond.

HOOFDSTUK IV

OPNIEUW DE GROENE OGEN

Op de zelfde avond van de dag dat het circus Cavalcanti zijn tenten had opgeslagen, trad het Trio Mazetta reeds op, ofschoon het nog niet op het programma vermeld was, want daartoe was het te laat geworden. De sprekende stalmeester echter kondigde het nummer met een paar woorden aan, als extra inlage. Het had een geweldig succes en reeds de dag daarop hadden zij een vet lettertje, zoals men dat in artiestenkringen wel eens uitdrukt, in het programma.

De Mazetta's werkten in een eenvoudige tricot van witte zijde, glanzend als zilver, zonder de minste versiering, dat zij ook niet nodig hadden want hun opkomst reeds verwekte een kleine sensatie, het kwam niet vaak voor dat men drie in hun soort zo onberispelijk gebouwde acrobaten bijeen te aanschouwen kreeg.

Een reus van de lengte van Henderson vertoont in het tricot al gauw een paar kleine tekortkomingen: — zijn armen zijn te zwaar, zijn benen zijn een weinig te massief, door het voortdurend torsen van zware gewichten, zijn nek is te dik, en dergelijke dingen meer. Bij Henderson niets van dat alles. Alle ledematen waren volkomen met elkander in evenwicht en hij zou hebben kunnen poseren voor het beeld

van een Gallische krijger, uit het Louvre.

Bijna alle artiesten dromden tezamen achter de gordijnen die de twee ingangen naar de stallen afsloten, verbaasd en verrukt bij het zien van dit schouwspel van kracht en schoonheid. Raffles had toeren bedacht, geheel afwijkend van het gewone genre, die ten uitvoer werden gebracht met een gemak alsof het kinderspel was.

Op de derde avond wist Signor Cavalcanti met zekerheid, dat hij nog maar zelden een nummer van dezelfde soort had gehad, dat de vergelijking met dat van de Mazetta's kon doorstaan.

En als hij het niet had geweten, dan hadden de geestdriftige toejuichingen van het publiek hem dat wel aan zijn verstand gebracht.

De drie acrobaten hadden aldra vriendschap gesloten met de meeste leden van de troep, maar hielden zich enigszins op een afstand, ofschoon zij, evengoed als alle anderen, door de bepalingen van hun contract gedwongen waren, verblijf te houden in een der woonwagens.

Het kon omstreeks drie uur in de namiddag zijn van de vierde dag, en hoe zeer Raffles en Brand ook hun ogen de kost hadden gegeven, zij hadden niets abnormaals kunnen ontdekken, zodat de jongeman reeds

ongeduldig begon te worden, tot hij de woonwagen binnenstapte, die hem en Raffles met Henderson en nog een pikeur tot verblijf was aangewezen, en Raffles, die zich stond te scheren, een knipoojie gaf.

Daarop verliet hij de wagon weer, waar de pikeur eveneens bezig was, iets aan zijn zweep te herstellen, en enkele minuten later voegde Raffles zich bij hem op het grote plein, hetwelk gevormd werd door de in een vierkant opgestelde wagens.

— Van waar dat beminnelijke knipoojie? vroeg Raffles.

— Ik heb zoëven iets gezien, dat mij getroffen heeft, omdat ik het volstrekt niet had verwacht.

— Was Paul Andrejef om drie uur misschien nog nuchter?

— Het gaat niet over Paul Andrejef. Wat hem betreft hadden wij evengoed ons al deze moeite kunnen besparen, en de vent dadelijk kunnen laten arresteren. Het betreft Milly Meadow, van de Askaritroep. Ik zag haar, geen tien minuten geleden, wandelen met een heer, aan de buitenzijde van de wagens. Het was Jack Dane niet, zoals ik eerst dacht, — het was een heer van middelbare leeftijd, die uit een prachtige slee was gestapt. Zij lonkte en lachte tegen hem en voerde hem om zo te spreken, mee naar een klein restaurant.

— Ik moet toegeven, dat ik zo iets ook niet zou hebben verwacht. Ik hield de kleine meid voor zeer ingetogen, en eerder schuw dan vrijmoedig. Ik heb haar tot dusverre alleen nog maar gezien in gezelschap van haar broer, of van Jack, die heel andere dan broederlijke gevoelens voor haar schijnt te koesteren. Staat die auto er nog?

Brand wierp een blik tussen twee wagens door en zei:

— Ja — daar staat-ie nog.

De twee vrienden verlieten het binnenplein, en kwamen op de grasvlakte, die het circus omgaf. Daar stond een mooie, grote auto, die Raffles van alle kanten bekeek en

waarvan hij het nummer scherp in zijn geheugen opnam.

Hij stond een ogenblik na te denken en vroeg toen:

— Waar is die cafétaria of drugstore ergens?

— Een kwartier hier vandaan. Men treft er wel eens artiesten en muzikanten aan van de troep.

— Laten wij er eens heengaan, zei Raffles resoluut. Ik begrijp niet hoe ze haar broer en Jack heeft kunnen ontlopen. Die laten haar anders nooit alleen.

Zij bereikten al spoedig de eerste huizen van de stad, waar de tramlijn eindigde. In de buurt daarvan bevond zich de bewuste drugstore.

Het was er tamelijk vol, en aan het einde van de toonbank, geheel afgezonderd van de andere bezoekers, zaten Milly en een man van een jaar of vijftig, met een verlept gezicht, een kaal hoofd, en een hoogerode kleur.

Zijn kleine oogjes schitterden wel lustig, en hij legde herhaaldelijk zijn hand op die van de knappe, jonge artiëste, die daar geen bezwaar tegen maakte.

— Zij drinkt waarachtig gin, fluisterde Brand verschrikt, terwijl hij Raffles bij de mouw trok.

— Ja, dat zie ik ook; ik begrijp niet wat haar scheelt, beaamde Raffles verbaasd. Alcohol voor een trapezewerkster van zeventien, achttien jaar. Dat staat gelijk met zelfmoord.

Raffles wilde nog een opmerking maken, toen de deur openging, en Douglas Meadow, de broer van het jonge meisje, blijkbaar zeer opgewonden binnentrad. Hij was waarschijnlijk op de hoogte gebracht, want zijn ogen gingen zoekend door de zaal, en toen hij eindelijk zijn zuster gevonden had, die van zijn binnenkomst niets scheen te hebben bemerkt, toonde hij zich zichtbaar verontwaardigd.

Daar Raffles en Brand vlak bij de deur stonden, en er anders geen artiesten van het circus aanwezig wa-

ren, met uitzondering van een oude clown, die staldiensten verrichtte, voegde hij Raffles op bittere toon toe:

— Ik begrijp niet dat je rustig kunt toezien, dat mijn zuster zich vergiftigt met sterke drank? Waarom heb je haar glas niet leeggegoten?

— Ten eerste sta ik hier nog geen minuut, waarde Meadow, en ten tweede geloof ik niet dat mijn tussenkomst gewaardeerd zou worden, zei Raffles rustig. Ik geef je de verzekering dat ik er mij ook over ergerde, toen ik het zag.

Zonder verder op hem te letten liep de luchtacrobaat door de aanwezigen heen, vatte zijn zuster onder de arm, en wilde haar zonder de man, die tegenover haar zat, een blik waardig te keuren, mee trekken, toen zij zich los rukte en met een scherpe stem zei:

— Ben je gek geworden, Doug? Laat me asjeblief met rust. Ik zit hier gezellig met mijn nieuwe vriend. Wat is daar op tegen?

— Ik zal jouw nieuwe vriend een oog dicht slaan, en als het moet alle twee, als je niet onmiddellijk meegaat, zei de acrobaat woedend. Je weet toch deksels goed, dat alcohol voor ons de pest is, en dan nog wel een paar uur voor ons optreden.

— Tad, je ziet dat ik er niets aan doen kan, zei het meisje met een pruillip tot de man met zijn kale kop. Hij komt me van je weghalen.

De man, die het voorrecht had door de bevallige trapezewerkster als Tad te worden aangesproken, had aan een enkele blik op de krachtige schouders van de broer voldoende, om tot de overtuiging te komen, dat hij zich maar beter stil moest houden. Hij zei dus alleen, met een poging om verontwaardigd te schijnen:

— Maar waarde heer — uw zuster en ik zijn goede vrienden, een enkel glaasje kan toch geen kwaad.

— Het is vergif. Misschien wist je het niet, maar dan weet je het nu,

en als ik je nog eens in gezelschap van mijn zuster aantref, dan breek ik je de nek. Begrepen?

Met deze woorden trok hij zijn zuster tamelijk onzacht van haar stoel omhoog, en ofschoon zij tegenpruttelde en zich los trachtte te wringen, trok zijn krachtige hand haar onweerstaanbaar met zich mee naar de deur.

Tot Raffles die verwonderd had toegekeken, merkte hij in het voorbijgaan op:

— Waar moet dat op uitlopen? Ik geloof waarachtig dat zij half dronken is. Wat is dat voor een knul met zijn kale kop?...

Met deze woorden trok hij woedend de deur open, en was het volgende ogenblik met het nog steeds protesterende meisje verdwenen.

Raffles en Brand keken elkaar met een veel betekenende blik aan. In de drie dagen, dat zij bij het circus werkten, hadden velen reeds met hen gesproken over de liefalligheid en zachtheid, van die kleine artieste, die haar sterke broer naar de ogen keek, en gevoelens koesterde voor Jack Dane, die voor niemand een geheim hadden kunnen blijven. Zij was uiterst matig, en dronk nooit iets anders dan een kopje koffie of thee, en zeker nooit een druppel alcohol, daar ze maar al te goed wist dat drank voor luchtacrobaten de pest is. Brand wilde juist een opmerking maken over het schaapachtige gelaat van de zo plotseling in de steek gelaten aanbieder, toen hij zich bedacht, en Raffles ongemerkt aanstootte.

Deze keek naar het gezicht van zijn vriend, volgde toen de richting van diens blik, en zag in een donkere hoek twee zeegroene ogen, die een luguber licht uitstraalden.

Hij zag dat die ogen strak op hem gevestigd waren, met een loerende, boosaardige uitdrukking van haat en wantrouwen.

Raffles keek de man een ogenblik strak aan, trok Brand toen mee naar buiten, liep enkele minuten zwij-

gend naast hem voort, en zei toen:

— Je zult nu wel begrepen hebben, hoe de vork aan de steel zit.

— Ik begrijp er geen steek van.

— En jij zelf hebt mij daarnet Andrejef aangewezen.

— Wat heeft die er mee te maken?

— Maar Charles, je bent niet erg bij vandaag. Hij is de hoofdpersoon in dit kleine drama. Hij is de man die twee agenten dwong tot een wanhoopsdaad, zonder dat een spier op zijn gelaat vertrok. En zou zo'n man niet in staat zijn, om een jong, onervaren meisje te dwingen dingen te doen, waarvan ze een afschuw zou hebben, als ze normaal was? Zij houdt van Jack Dane. Zij heeft nooit een druppel alcohol gedronken. En nu zit zij hier met een verlopen sujet, een rijke snoeshaan gin te drinken. Het is zo abnormaal, dat het alleen maar te verklaren is uit hypnose.

— Maar waarom? Met welk doel? riep Brand uit.

Raffles haalde de schouders op, en

zei:

— Dat doel is, dunkt mij, nogal duidelijk. Maar direct zul je het ook wel begrijpen. Ga maar mee.

De twee vrienden enterden een voorbijrijdende tram, en waren een kwartier later in het centrum van de stad. Zij begaven zich linea recta naar het registratiebureau voor nummerbewijzen en kregen daar een register ter inzage, dat de namen van alle autobezitters bevatte. Raffles gleed met zijn vingertop langs al die namen en cijfers, en zei tot Brand op zachte toon:

— Kijk, hier staat zijn naam achter de letters en cijfers van het nummerbord van de auto. H.L. Hopkins. 14 Harlemstraat, Philadelphia. Die vent moet schatrijk zijn, te oordelen naar die slee van hem, een Rolls Royce, met een extra gemaakt koetswerk. Ik hoop dat je nu zult begrijpen, waarom Andrejef de kleine Milly Meadow als lokaas gebruikt. Met zo'n meisje is door een handelaar in blanke slavinnen geld te verdienen.

HOOFDSTUK V

HYPNOSE

Even na de aanvang van de voorstelling van die avond, trad Hopkins een der kleine loges binnen tegenover de stalingang van het circus. De rijke kwibus, met zijn verlept gezicht, had zich zoveel mogelijk opgedoft; hij had een tuxedo aan en een bloem in zijn knoopsgat.

Hij volgde het programma tamelijk onverschillig, maar zelfs deze verwende, oververzadigde rijkaard volgde met grote aandacht het nummer van de Mazetta's en keek met grote ogen naar de krachttoeren van die drie atleten.

Hij verwaardigde zich zelfs, even slapjes te applaudisseren, toen zij na de obligatoire buiging de piste verlieten.

Direct daarna kwam het grote nummer van de Askaris. Raffles en Brand hadden zich nog niet naar hun kleedkamer begeven, maar volgden, in een mantel gewikkeld, een handdoek om de hals geknoopt, het altijd even aantrekkelijke schouwspel.

Toen het drietal hen haastig voorbij liep in de brede stalingang, bemerkten zij dat het gelaat van Jack Dane bleek was en strak stond. Daarbinnen werd het net gespannen, het werk van de stalknechts. Ook Andrejef en zijn vriend, die hem zijn baantje hier bezorgd had, hielpen daarbij mee.

Zodra de kabels gespannen waren, waartussen het net was uitgespreid, zette het orkest de bekende wals in, en het drietal sprong binnen, bestraald door 't felle licht der schijnwerpers.

Als altijd klauterden zij lenig naar boven, maar het scherpe oog van Raffles zag toch, dat het meisje tot tweemaal toe misstapte bij het beklimmen van haar touw ladder, die sterker schommelde dan gewoonlijk.

Ook Brand had het gemerkt, en fluisterde:

— Wat is er met Milly? Zij lijkt niet zeker van zich zelf te zijn.

— Het is de uitwerking van de alcohol van vanmiddag, Charles, en de groene ogen van Andrejef. Je hoeft niet zo twijfelachtig je hoofd te schudden. Ik zou er op durven zweren. De kerel voert iets in het schild; ik weet nog niet wat, maar ik verzeker je dat ik hem niet uit het oog zal verliezen. Aan deze toestand moet een einde komen. De onzekerheid van het meisje steekt ook haar broer aan. Let op. Daar gaan zij.

Douglas Meadow zwaaide zich van zijn platform af. Hij was even lenig, even zeker als altijd, en hij volbracht zijn moeilijke toeren zonder haperen, bereikte het platform weer, en bedankte glimlachend voor het applaus.

Maar toen ging zijn blik angstig

omhoog, ofschoon hij onmogelijk het meisje kon zien, dat aan het begin van de smalle springplank stond, en daardoor voor zijn blik verborgen was.

Hij hoorde echter het zwiepen van de planken, het geluid van de lichte voeten. Hij zag hoe Jack Dane zijn ogen strak op het meisje gevestigd hield, zijn trapeze liet zwaaien, aan zijn knieën ging hangen, en ten slotte de waarschuwingskreet liet horen, toen de slingerafstand groot genoeg was geworden.

Een lichaam zeilde door de lucht, rank en licht als een vogel — maar Milly greep mis.

Zij bleef slechts met één hand aan de rechterhand van haar broer hangen en hij moest snel zijn linker nog verder uitsteken, om haar arm bij de pols te kunnen grijpen. Hij was doodsbleek, en niet zonder reden, want de werker aan het vliegend rek weet, dat hij op het net kan vertrouwen, mits hij er recht boven blijft. Maar de springer die slechts één hand grijpt — en dan die hand moet loslaten, raakt uit balans, zijn lichaam wijkt naar buiten uit, valt scheef neer.

Het meisje echter scheen niet in het minst geschrokken te zijn, en Dane zag haar lachend gezichtje met de blinkend witte, kleine tanden tussen de rode lippen naar hem opgeheven, alsof zij schik had in het geval, dat haar het leven had kunnen kosten.

De hand van Douglas Meadow beefde even, toen hij de trapeze van de haak nam, zorgvuldig het juiste tijdstip afwachtte, en het toestel in de ruimte liet zwaaien.

— Om godswil — Milly — let op, waarschuwde Jack Dane met gesmoorde stem, meer verwonderd dan gerustgesteld door dat lachende gezicht, op een meter van het zijne.

De trapeze kwam aanzwaaien, was nu vlak bij, en hij liet haar los, maar nog vóór hij haar geheel had losgelaten, voelde hij een vreemde stijfheid in haar anders zo soepele

lichaam.

Wéér greep zij mis, thans met beide handen, en viel voorover, en alleen een ingewortelde gewoonte deed haar op het laatste ogenblik bliksemsnel de hals krommen, zodat zij, zoals het moest, op beide schouders terecht kwam op de reep zeildoek, waarmee het net in het midden versterkt is.

Lachend veerde zij overeind, lachend liep zij met twee grote stappen naar de rand, greep het dikke koord met twee handen, buitelde voorover, en kwam luchtig op het zand terecht, — en verdween. Tot ieders verwondering sprong zij, zonder van het publiek notitie te nemen, achter het gordijn naar de stal, inplaats van de touwladder weer te beklimmen, en de mislukte toer te herhalen.

Het publiek bleef een ogenblik stil, en toen klonk hier en daar een lach, elders begon men te joelen, en op twee plaatsen werd zelfs schel gefloten.

Hun verontwaardiging en de doorgestane schrik verbergend achter de stereotiepe glimlach, gaf Jack Dane Douglas Meadow een wenk, en samen zetten zij de toeren voort, onberispelijk nu, en gerustgesteld door de wetenschap dat het meisje nu tenminste veilig was in haar kleedkamer.

Zij gaven nog een paar nummers toe, die zij anders zeker niet zouden gemaakt hebben, maar toch ontving Signor Cavalcanti hen achter het gordijn met een donkere blik.

— Wat moet dat betekenen? vroeg hij kortaf. Wat scheelt je zuster, Douglas Meadow?

— Weet ik het? zei de acrobaat nijdig. Zij is misschien ziek. Ik zal haar eens onder handen nemen. Ze was bijna gevallen.

— Bijna? Ik kreeg de indruk, dat zij werkelijk viel, zei de directeur schamper. Ik heb je maar één ding te zeggen. Jullie vormen een uitstekend nummer, en ik ben altijd tevreden geweest, — maar zulke grap-

jes moeten niet wéér gebeuren. Een mislukte toer wordt in mijn circus overgedaan, totdat zij lukt. Houdt het je voor gezegd.

De directeur draaide zich om en Jack Dane ging de gang in, met een vertrokken gezicht van woede en vernedering.

Douglas Meadow liep zó vlug naar de kleedkamer van zijn zuster, dat Jack Dane hem ternauwernood kon bijhouden.

Zij hadden hun dikke kamerjassen aangetrokken, gingen naar buiten, en liepen snel toe op de wagen, die Milly moest delen met een paar danseresjes en de dochter van Cavalcanti, een schoolrijdster.

De smalle toegangsdeur was dicht, maar Douglas bonste er met zijn vuist op en riep:

— Kom naar buiten, Milly! Je bent toch zeker al klaar? Ik moet met je spreken.

Er kwam geen antwoord.

Op zijn beurt riep Jack Dane zo hard als hij kon:

— Luister toch, Milly! Wat is er met je aan de hand? Je hebt je toch niet bezeerd?

Nu ging een klein luikje in de deur open, en het hoofd kwam te zien van Cesarine Cavalcanti, die ongeduldig riep:

— Wat staan jullie toch te schreeuwen? Milly is al een paar minuten geleden weggegaan.

— Weggegaan? herhaalde Dane hees. Zonder ons? Waar is ze naar toe?

— Dat weet ik niet en toen ik er haar naar vroeg, zei ze dat ik mij met mijn eigen zaken moest bemoeien, en dat zij heel goed zelf wist wat zij doen of laten moest, antwoordde Cesarine schouderophalend. Het mooiste is dat ze niet eens haar tricot heeft uitgetrokken, maar gewoon haar jurk er overheen heeft aangetrokken, zonder zich zelfs af te schminken, Jullie mogen wel eens een dokter raadplegen; — ik geloof dat het niet pluis is in haar bevenkamer.

De twee acrobaten keken elkaander verstomd aan. Het klonk ongehoorlijk. Nog nooit had Milly zo iets gedaan, en wat had dat overhaaste vertrek te beduiden? Waar was zij naar toegegaan, geheel alleen, zo laat in de avond?

— Wij moeten haar gaan zoeken, zei Dane dof.

— Haar zoeken in een stad als Philadelphia? riep Douglas op een toon van wanhoop. Terwijl we niet het minste vermoeden hebben, waar ze ergens kan zijn?

— Laten wij beiden op eigen gelegenheid gaan zoeken, Doug. Wij zullen beginnen met naar de politie te gaan. Ik voel het koude zweet mij uitbreken als ik er aan denk wat haar kan overkomen in een vreemde stad.

Zonder verder nog iets te zeggen snelden de twee mannen naar hun eigen wagen, om zich zo snel mogelijk te ontdoen van hun maillot's.

Op hetzelfde ogenblik kwam een man uit de duisternis te voorschijn en keek hen een ogenblik na.

— Arme kerels, mompelde hij; jullie zullen nog even in angst en vrees moeten verkeren, want er is een zeker iemand, die zijn voordeel wil doen met de toestand. Maar dat verzeker ik jullie: er wordt over haar gewaakt, en het meisje zal gauw in veiligheid zijn.

Het was Charles Brand, die deze woorden gemompeld had, en die zich nu door het doolhof van wagens, en langs de kooien der wilde dieren, naar buiten begaf, een ogenblik zoekend rondkeek, en toen een publieke telefooncel binnenging.

Hij keek op zijn horloge, en na zes minuten nam hij de hoorn van de haak, en wachtte.

Hij luisterde enige ogenblikken aandachtig, terwijl zijn gelaat telkens van uitdrukking veranderde en zei tenslotte:

— Het kan er dus gaan spannen, Edward. Wel, daar zullen wij dan op rekenen. Ik kom zodra je mij nodig hebt, en zal wachten op de

hoek van de Zeestraat.

Hij hing het toestel weer op, knoopte zijn jas dicht, ging naar buiten, en een ogenblik daarna was hij, na Henderson te hebben gehaald, met de reus op een van de trams gesprongen, die stadwaarts reden.

Inmiddels had Jack Dane zich ontdaan van het tricot, dat doortrokken was van angstzweet, had zijn lichaam drooggewreven, en zich vervolgens vliegensvlug aangekleed.

Hij stond het eerst buiten, hilverde even, want de nachtlucht was koud, en begon toen heen en weer te lopen, in afwachting van de komst van Douglas, toen hij plotseling verstijfde van schrik, omdat hij meende een van de roofdieren tegenover zich te zien, waarvan de ogen in de halve duisternis met een groene glans lichtten.

Hij wilde de dompteur waarschuwen, toen een stem met een vreemd accent op zachte, bevelende toon zei:

— Ik ben het, Jack Dane. Je kent mij toch wel?

Dane deed een stap naderbij, herkende de nieuwe stalknecht, en voelde zich op hetzelfde ogenblik machteloos en willoos worden, niet in staat om nog een stap te doen, en als het ware gekluisterd aan die onbeweeglijke ogen met hun stekende, bevelende blik.

— Waar wou je naar toe, Dane? vroeg de stem weer.

Stotterend antwoordde de jonge acrobaat:

— Ik wil Milly gaan zoeken. Zij is plotseling verdwenen. Heb je haar soms gezien?

De dunne lippen van Andrejef plooiden zich tot een wrede glimlach, toen hij zei:

— Ja zeker, ik heb haar gezien, Dane. Ik weet waar zij is... maar dat krijg je niet te horen. Jij —

moet — opdonderen...

— Ik — opdonderen? vroeg Dane.

Hij had het wonderlijke gevoel alsof zijn tong van lood was, en dat het hem bijna onmogelijk was, te spreken.

Hij was onmachtig, zijn blik af te wenden van de groenfonkelende ogen op slechts korte afstand van zijn gelaat.

Hij voelde vaag, dat hij die man had moeten aangrijpen, die wist waar zijn Milly was, en hij was er zelf verwonderd over, dat hij het niet deed — maar hij bleef op dezelfde plek staan, zelfs niet in staat om een vingerlid te verroeren.

— Dus je verdwijnt, ging Andrejef rustig voort. Je houdt van dat meisje, en je wil haar tot je vrouw maken, maar dat gaat niet door. Ik heb andere plannen met haar.

Dus je verdwijnt... morgenavond moet je weg wezen... verstaan?... Door je eigen toedoen... morgenavond... aan de trapeze... je grijpt mis... ik wil het... versta je... ik wil het... één hand grijpt mis... je valt naast het net... tegen de balustrade... het is je dood... ik wil het...

Het zweet liep tappelings langs het gelaat van Dane, maar hij bemerkte het niet eens.

Andrejef zag het en grijsde.

— Ga weg, — ging hij op bevelende toon voort, — ga weg... verdwijn naar je eigen wagen... slaap tot morgenochtend... daarna zal je voor eeuwig slapen... ik wil het.

Ik wil het.

Jack Dane verwijderde zich met gebogen hoofd, en gebogen schouders, wankelend als een dronken man.

Andrejef keek hem even na, grijsde zonder enig geluid, en verliet toen onopgemerkt, als een schim de tent van Signor Cavalcanti.

HOOFDSTUK VI

HET VERSTOORDE SOUPER

Het was bijna middernacht, toen de auto van Hopkins stopte voor een huis in de Harlemstreet, dat volkomen vrij stond, en aan drie zijden door een stuk tuin omgeven was, terwijl de vierde zijde grensde aan een smalle zijstraat. Van die zijstraat was de kleine voortuin eenvoudig gescheiden door een laag ijzeren hek, de achtertuin door een muur van ongeveer tien meter lengte en drie meter hoogte.

De auto werd bestuurd door een negerchauffeur, die direct uitstapte en met een moeilijk verborgen grijns-lachje eerst zijn meester, vervolgens Milly Meadow bij het uitstappen hielp.

Hopkins liep langs het tegelpad naar de voordeur, en het meisje volgde, als een slavin, en zonder enige aarzeling.

De chauffeur deed onmiddellijk het portier weer dicht, ging op zijn plaats zitten, en bracht de auto naar de garage, die in de tuin achter het huis stond.

Intussen had Hopkins met zijn sleutel de deur geopend, en nu trad hij met het meisje een helder verlichte vestibule binnen, waar hem dadelijk een statige butler tegemoet kwam, die even vluchtig keek naar het mooie jonge meisje, en zich toen haastte, jas en hoed van zijn meester aan te nemen.

— Alles in orde gemaakt, Peter? vroeg Hopkins, zijn beetje haar gladstrijkend voor de grote spiegel boven een eikenhouten bank.

— Zoals mijnheer had bevolen.

— Goed, ga maar naar je kamer. Ik heb je niet meer nodig.

— Zoals mijnheer beveelt.

— Wacht, laat deze jongedame je eerst nog haar hoed afgeven. Doe je mantel uit, Milly. Weet je wel dat je er verrukkelijk uitziet, met dat bleke gezichtje en die schitterende ogen?

Milly had haar mantel uitgetrokken, haar hoedje afgezet.

Zij dofte haar golvend blond haar wat op, en volgde toen Hopkins de trap op naar de eerste verdieping.

Een scherp opmerker zou zeker getroffen zijn geweest door haar vreemde, enigszins houterige wijze van lopen, die deed denken aan die van een opgewonden, bliken speelgoedpopje.

Zodra de butler weg was, zei Hopkins:

— Weet je wel dat je er verrukkelijk uitziet, schat? Maar ik vind je nog veel verrukkelijker, zonder dat katoenen jurkje.

Meteen tastte zijn hand op haar rug naar de ritssluiting, trok deze geheel open, zodat het dunne kledje van haar afgleed.

Daar stond zij nu in het strakke

tricot, waarmede zij aan de trapeze in het circus had gewerkt, met blote hals en armen, een standbeeld gelijk.

Hopkins verslond haar met zijn ogen en scheen niet genoeg naar haar te kunnen kijken.

Hij vatte haar bij de elleboog, geleidde haar naar de eetkamer en wees uitnodigend op een rijk gedekte tafel, waarvan het damast bijna schuif ging onder een overvloed van zilver en kristal. Hij geleidde haar naar een stoel vlak bij de champagnekoeler, waarin een paar flessen de halzen omhoog staken.

— Ga hier zitten, ik zal je zelf bedienen, alsof je een koninginnetje bent, zei hij.

Met een handigheid, die bewees, dat hij het vaker had gedaan, sneed hij met een kort krom mesje het ijzerdraad door van een der flessen. De kurk sprong van de hals met een knal, die het meisje even deed schrikken. Hopkins moest er even om lachen en schonk toen twee glazen vol met het goudgele parelende vocht.

Beiden dronken; Milly Meadow verslikte zich en liet een nerveus lachje horen.

Hopkins had zijn glas in één teug geleidigd en schoof het naar haar toe, zeggend :

— Schenk mij nog eens in en je zelf ook.

Milly vulde zijn glas tot de rand en terwijl hij dronk, ledigde zij onopgemerkt het hare in de champagnekoeler. Dit gebeurde nog enige keren.

Het rode gezicht van Hopkins werd roder en roder en zijn tong sloeg dubbel, toen hij zei :

— Vindt je het hier niet erg warm, prinsesje?... Ik vind het hier om te stikken... Zou je niet dat strakke tricot uittrekken, meisje? Je hoeft... je... je... voor mij toch niet te generen, schat.

— Ik heb het volstrekt niet te warm, antwoordde Milly met vlakke stem. Als ik het te warm krijg, zal ik het wel zeggen... Waar is nu het

sleuteltje, waarover je gesproken hebt?

— Heb... heb ik... over een sleuteltje gesproken?

— Ja zeker; weet je dat al niet meer? Het sleuteltje van de brandkast. Waar heb je het?

— O ja... dat is waar... hik... ook... Jij krijgt van mij een aardig duitje voor je spaarpot...

Hopkins stak de hand in zijn zak en haalde er niet zonder telkens mis te tasten, met moeite een kleine sleutelbos uit.

Hij moest even zoeken, voor hij met een kinderachtig grijnslachje uitriep :

— Dit is... de sleutel... hik... van de bibebebonseberg... dat sleuteltje ontsluit de schatkelder van Aladin... en als mijn... hik... engeltje mij eerst nog eens inschenkt, dan... hik, mag zij zeggen... Sesam... hik... open u...

De hand van de man viel zwaar op de tafel, en met de hand ook de sleutelbos. Hij leunde achterover in zijn stoel, zijn dikke lippen weken vaneen, zijn ogen sloten zich even.

Het scheen hem grote moeite te kosten, om ze weer te openen, en hij keek lodderig rond.

— Vreemd is dat... hik... het is net alsof ik dronken ben, en dat ben ik toch zeker niet... hik... van vier glazen champagne... kan een man als ik... hik... toch onmogelijk dronken worden.

Hoe dit zij, Hopkins was toch wel zo beneveld, dat hij het souper, het mooie meisje, alles zag oplossen in een mist van winddampen, zijn handen over zijn buik vouwde, formidabel geeuwde, en de ogen opnieuw sloot, thans blijkbaar met het voornemen ze voorlopig niet te openen.

Het sleutelbosje bleef onbeheerd liggen op het glanzende damast.

Milly Meadow staarde er onafgebroken naar, zonder zich te verroeren, onbeweeglijk als een beeld.

Men hoorde in de grote kamer geen enkel ander geluid dan het regelmatig tikken van de pendule.

Er verliepen nog enige minuten, en toen begon Hopkins te snurken.

Nog altijd verroerde het meisje zich niet. Men had kunnen denken dat zij dood was, als haar ogen niet zulk een eigenaardige glans hadden gehad.

Toen liet de pendule een enkele, heldere slag horen.

Het was alsof het meisje op die klokslag van één uur had gewacht, want eensklaps liep er een rilling over haar lichaam. Toen nam zij bedaard de sleutels van de tafel, stond op, ging naar de gangdeur, en opende deze.

Zij draaide het licht uit, sloot de deur, liep de brede trap af, zonder enig geluid te maken, en stond het volgende ogenblik voor de straatdeur.

Zij trok de beide knippen terug, draaide het slot om en opende de deur.

Op hetzelfde ogenblik kwam een man te voorschijn uit de schaduw van een der dennebomen terzijde van het tegelpad, die snel en stil als een spooksel naar binnen gleed en de deur weer sloot.

Die man was Paul Andrejef.

— Heb je de sleutel?

— Hier, antwoordde het meisje zacht.

— Slaapt alles?

— Hij heeft de butler naar bed gezonden.

— Slaapt hij zelf ook?

— Ja, heel vast.

Beiden gingen nu de trap op, en het meisje opende geluidloos de deur van de kamer, waar zij zoëven geweest was. Het was er stikdonker. Men hoorde niets dan het zingend gesnurk van de heer des huizes.

Andrejef haalde een kleine revolver uit zijn zijzak, knipte een zaklantaarn aan, en liet de straal door het vertrek spelen, om die even te laten rusten op het rode, opgezette gelaat van de slaper. Diens hoofd was op zijn schouder gezakt, zijn mond stond open, zijn armen hingen slap langs hem neer.

— Walgelijk, fluisterde Andrejef. Nu, van hem zullen wij geen last hebben. Ga naar beneden en wacht in de vestibule op mij. De brandkast staat immers hiernaast?

Het meisje knikte, en gleed toen als een schaduw langs de trap naar beneden. Het was alsof zij geen gewicht, geen vorm meer had.

Andrejef deed de deur behoedzaam dicht en liep over de dikke gangloper naar de deur van de slaapkamer, die hij slechts behoefde te openen om binnen te komen.

Hij trok zorgvuldig de gordijnen dicht, zorgdragend dat nergens een kiertje open bleef, draaide de sleutel om in de deur die naar de eetkamer voerde, deed de knippen op de gangdeur, en maakte toen pas licht, overtuigd dat men hem nu niet kon overvallen.

De brandkast stond niet ver van het monumentale bed.

Andrejef grinnikte, toen zijn groenfonkelende ogen er op bleven rusten.

Hij had een tas bij zich, die hij opende, en die geheel ledig bleek te zijn. Hij zette ze geopend op de tafel, liep op de kast toe, en stak de sleutel in het slot.

Tenminste — dat trachtte hij te doen.

Hij liet een zachte uitroep van ongeduld horen, toen hij bemerkte, dat de sleutel niet paste.

— Vervloekt, ze heeft mij de verkeerde sleutel aangewezen.

Andrejef probeerde een tweede, toen een derde sleutel.

Zijn ongeduld nam toe, en zijn magere, bruine handen begonnen te beven, toen het aantal sleutels verminderde, totdat hij er nog slechts een overhield.

Verwezen bleef hij een ogenblikje naar het kleine, koperen sleuteltje staren, toen stak hij vastberaden die laatste sleutel in het slot, en uitte meteen een gesmoorde vloek.

— Het schijnt niet al te goed te willen lukken, hè, Andrejef? vroeg een klare, spottende stem vlak ach-

ter hem.

Als een tijger sprong de man over-eind, draaide zich om, met zijn hand naar zijn revolver tastend, en keek machteloos en ontsteld in het gelaat van Hopkins, die er nu helemaal niet slaperig uitzag, maar integendeel klaar wakker scheen te zijn.

Hopkins had een revolver in de hand, een ietwat ouderwets wapen, dat er niettemin dreigend genoeg uitzag, en op zijn voorhoofd was gericht.

Honderden gedachten woelden tegelijkertijd door het brein van de schurk.

Hoe kwam deze man hier? Was hij niet dronken geweest? Had hij zich maar slapende gehouden? Vanwaar die plotselinge moed, terwijl hij wist, dat Hopkins niet bepaald een held kon worden genoemd.

Hij hield zijn groene ogen vast op de ander gericht, en een hels lachje van zegepraal verscheen om zijn dunne lippen, toen hij meende te zien, dat de ander begon te wankelen, toen hij die magische blik op zich voelde rusten.

— Leg die revolver neer! beval hij, met een stem, die hij trachtte gebiedend te doen klinken.

Hopkins schudde glimlachend het hoofd.

— Die revolver neerleggen? Daar komt niets van in, broer, en je zult eens zien wat er gebeurt, als je niet onmiddellijk van die brandkast weggaat? Blijf met je hand uit je zak, want ik zal niet aarzelen om je neer te leggen als een dolle hond.

Hopkins was een paar stappen de kamer binnen gekomen, naar het scheen volstrekt niet onder de indruk van de groene ogen, en met zijn revolver nog steeds gericht op het hoofd van Andrejef, die zich het koude zweet voelde uitbreken, toen hij tot de ontdekking kwam, dat voor het eerst van zijn leven de macht van zijn blik geen uitwerking had.

Hopkins stond nu vlak voor hem, stak kalm zijn linker hand in de jaszak van de schurk, nam er de revolver uit, en liet het wapen in zijn eigen jaszak glijden, terwijl hij rustig zei:

— Ga daar eens van die kast weg, Andrejef. Lukte het niet met die sleutel? Ik geloof dat ik er een heb, die misschien beter past.

Hij duwde Andrejef fors opzij, en haalde met de linkerhand een sleutel, die los in zijn vestzak zat, te voorschijn, stak deze in het slot, en trok de deur zonder enige hapering aan de knop open.

Andrejef keek sprakeloos toe, toen de ander kalm de pakjes bankbiljetten en de rollen goudgeld bij zich stak, en de deur weer dichtduwde, zonder zelfs de moeite te nemen, de sleutel uit het slot te nemen.

— Wie ben je? vroeg Andrejef schor. Je kunt Hopkins niet zijn — onmogelijk. Je moet een duivel zijn, dat je mijn magische kracht weerstaat. Hoe kon je binnenkomen door een gesloten deur?

— Wie ik ben, gaat je niet aan, en ook niet hoe ik binnen gekomen ben. Dat is mijn geheim.

Andrejef uitte een gesmoorde kreet van woede, en stormde naar de opengebleven deur, maar daar stond een reusachtige gedaante, die hem de doortocht belette. Die reus was Henderson, die zijn instructies had en de onverlaat met een enkele vuistslag velde, zodat deze zonder geluid te geven in elkaar zakte.

Raffles keek even naar het roerloze lichaam, en zei schouderophalend:

— Wij hebben hier niets meer te doen, James. Is het meisje nog in de vestibule?

— Ja, mylord. Zij schijnt nog niet helemaal bijgekomen te zijn.

— Ik zal haar aanstonds wel doen ontwaken. Vooruit, en vlug voortgemaakt, voor dat deze vent weer tot bewustzijn komt.

HOOFDSTUK VII

HET PSYCHOLOGISCHE OGENBLIK

Heel Philadelphia was de volgende ochtend vol van het avontuur, hetwelk Hopkins, de miljonair, was overkomen, en waarvan hij zelf niets begreep.

Hij was omstreeks twee uur in de nacht ontwaakt uit een loodzware slaap. Hij keek versuft naar de tafel, waarop een onaangeroerd souper stond, en naar de glazen en de ledige champagneflessen.

Toen hij wankelend opstond en naar zijn slaapkamer ging, had hij daar zijn brandkast zo goed als ledig gevonden.

Hij had een omstandig verhaal aan de politie gedaan van zijn wederbaren van de vorige avond, en zelfs laten doorschemeren, dat het zeker een komplot was geweest, om hem te beroven. Hij had signorita Milly Meadow uitgenodigd, om die avond bij hem te komen souperen, zij had die uitnodiging aangenomen, hij had op haar gewacht bij de uitgang van het circus, haar in zijn auto naar zijn huis gebracht; zij hadden een paar flessen champagne gedronken en verder wist hij zich niets meer te herinneren.

Pas vele uren later was hij wakker geworden, en wist volstrekt niet wat er in die tussentijd gebeurd was.

De politie nam natuurlijk het jonge meisje een verhoor af, maar Milly Meadow wees verontwaardigd

alle beschuldigingen van zich af, en zei dat zij de man, die haar durfde aanwrijven dat zij een uitnodiging van hem had aangenomen, om in zijn huis te komen souperen, zelfs nooit gezien had. Daar er hiervoor niet het minste bewijs was, en omdat het meisje nog slechts een enkele dag in Philadelphia was, waar zij dus onmogelijk medeplichtigen kon hebben, moest de politie haar wel laten gaan — en begon met grote ijver te zoeken naar een zekere John Raffles, die in een anoniem schrijven aan de politie, er van beschuldigd werd, dat niemand anders dan hij de brandkast van Mr Hopkins had geplunderd.

Het kon omstreeks vier uur in de namiddag zijn toen Douglas Meadow met zijn zuster aan het einde van een repetitie over de grote grasvlakte wandelde, die zich tussen het circus en de zee uitstreckte, en voor de zoveelste maal vroeg:

— Maar meisje, kun je je nu werkelijk niets herinneren van alles wat er gebeurd is? Het staat toch als een paal boven water dat je in dat huis bent geweest; het kan niet anders.

— Ik weet er niets van, ik zweer het je, Doug, zei het meisje nerveus, maar beslist. Het is me alsof ik uit een diepe slaap ontwaakt ben.

— Het is een wonderlijk geval,

en ik begrijp er niets van. Je weet dus ook niet meer dat je gisteren in het net gevallen bent, en kalmpjes bent weggelopen?

— Niets. En als jij en Jack Dane, als alle artiesten het niet bij hoog en laag volhielden, dan zou ik het ook niet willen geloven.

— Het is alsof je onder iemands invloed hebt gestaan, waaraan je geen weerstand kon bieden.

Het meisje bleef plotseling staan, verschoot van kleur en legde haar hand op de arm van haar broer.

— Maar, — nu je het zegt, is het mij alsof ik plotseling wat helderder zie, Douglas. Het is alsof ik ze plotseling weer op mij gevestigd voel... die doordringende, groene, fonkelende ogen. Die ogen, waaraan ik geen weerstand kon bieden...

— Groene ogen? Maar — grote goden, er gaat mij een licht op; — je bedoelt toch niet de nieuwe stal-knecht, met wie ik je heb zien praten? Je bedoelt toch niet Smith?

— Ik weet niet eens hoe hij heet, maar die is het. Die moet het zijn.

Het meisje beefde van angst en opwinding en klemde zich aan haar broer vast met een uitdrukking van vrees in haar ogen.

— Maar als dat zo is, als die vent je werkelijk zijn wil zou hebben opgelegd, dan vermoord ik hem! riep hij woest. Hoe ben je dan nu weer tot je zelf gekomen?

— Dat weet ik niet. Vannacht om twee uur werd ik in mijn eigen bed wakker, in de woonwagen, en ik kon mij maar niet begrijpen, hoe ik daar kwam. Cesarine Cavalcanti, die toevallig ook wakker werd, zei dat ze mij zelf een uur te voren op mijn kloppen had binnengelaten — en ik wist volstrekt niet dat ik aangeklopt had. Maar ik was klaar wakker.

— Het is vreemd — het is onbegrijpelijk, zei Douglas hoofdschuddend. Maar ga nu mee, want wij moeten te weten komen wat die Smith in het schild voert. De hemel weet wat die ellendeling nog meer voor kwaad zal stichten.

Het tweetal keerde naar het circus terug, maar nergens viel iets van Andrejef alias Smith te ontdekken. Ook de man, die hem zijn baantje had bezorgd, scheen spoorloos te zijn verdwenen, en was zelfs al door een ander vervangen. Zij naderden de oefentent, toen zij Jack Dane luid hoorden lachen, met een vreemde, metaalachtige klank in zijn stem.

Zij keken elkander verschrikt en vragend aan, en gingen dadelijk de tent binnen.

Jack zat op een klapstoel, in zijn oefentricot, en naast hem zat een van de Mazetta's, die ernstig met hem scheen te praten.

Jack Dane zag het tweetal het eerst binnen komen, sprong op, en zei luid lachend:

— Het is goed dat jullie gekomen bent. Luister eens naar de dwaasheid van onze vriend Mazetta. Hij wil mij overhalen, van avond niet op te treden, want hij beweert, dat ik vanavond precies om tien uur zal misgrijpen en een dodelijke val doen, naast het net.

Douglas werd bleek en het meisje drukte de hand op het hart, terwijl haar ogen een uitdrukking kregen van afschuw en ontzetting.

Beiden staarden Mazetta, alias Raffles, aan en Douglas vroeg, terwijl hij zijn hand op de schouder van zijn collega legde:

— Waarom zeg je dat? Waarom wil je hem beletten op te treden? Weet je iets?

— Luister, dan zal ik het jullie vertellen! riep Jack Dane, ofschoon het eigenlijk te dwaas is, om er een woord aan te verspillen.

— Niet hier, viel Raffles hem zacht maar dringend in de rede. Je spreekt veel te luid, en de anderen hebben al te veel gehoord... meer dan nodig is. Kom, ga mee naar buiten, jullie allen.

Douglas en Milly gingen naar buiten, en Jack Dane was daardoor wel genoodzaakt, het drietal te volgen.

Zodra zij op een stille plek waren, begon Raffles op een toon van de

grootste ernst:

— Luister, Milly en jij ook, Douglas. Gisteravond was mijn medewerker er toevallig bij aanwezig, verborgen in een donkere hoek, hoe die Smith, die vent met zijn groene ogen met Jack Dane sprak, en hem door hypnose zijn wil oplegde. Hij suggereerde hem, dat hij om tien uur van avond opzettelijk moest misgrijpen, met één hand, zodat hij buiten het net zou terecht komen.

Milly drukte een hand op haar mond om de kreet te smoren, die haar naar de keel steeg, maar Jack Dane liet opnieuw zijn geforceerde luide lach horen, en zei:

— Wat een onzin, hè? En Mazetta wil, dat ik vanavond niet optreed. Je kunt toch niet zeggen dat ik onder hypnose ben?

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Dat ben je op het ogenblik ook niet, Jack. Maar vanavond, om tien uur precies, geen seconde vroeger of later, zul je eensklaps de groene ogen weer zien, en je zult moeten doen, wat je is voorgeschreven. Onherroepelijk en zonder je te kunnen verzetten. Ware dat niet zo, dan zou ik je kunnen doen ontwaken, — want ik zelf bezit ook enig dierlijk magnetisme.

— Je kunt me nog méér vertellen, Mazetta. Ik weet niets van dat hele gesprek, zei Jack Dane, zorgeloos de schouders ophalend.

— Jij treedt van avond niet op, Jack, zei Douglas vastberaden. Waarom zou Mazetti ons iets voorliegen?

— Ik niet optreden? riep Jack Dane verontwaardigd, terwijl de aderen op zijn voorhoofd van toorn zwollen. Ben je gek geworden, Douglas? En Cavalcanti? Denk je soms dat die, na wat er gisteravond met Milly gebeurd is, nogmaals toegeeflijk zou zijn? Maar man, hij zou het volste recht hebben om ons op staande voet er uit te trappen. En vertel me dan maar eens, waar wij elders een plaats zouden kunnen krijgen.

Douglas scheen een ogenblik te

aarzelen, en Raffles, die het zag, greep hem onder de arm, en voerde hem haastig enige schreden terzijde:

Op fluisterende toon sprak hij een paar seconden dringend met hem, zodat de anderen het niet konden verstaan.

Douglas luisterde toe, met zijn blik strak op het opgewonden, bleke gelaat van Jack Dane gevestigd, en toen zei hij met zachte stem, de hand van Raffles drukkend:

— Je kunt op mij rekenen, Mazetta.

Het leek wel alsof die avond het reusachtige circus nog voller was dan anders. Dat was misschien wel toe te schrijven aan het feit, dat een van de meest bekende artiesten betrokken was geweest in de kwestie van de roof in het huis van Hopkins, die de dief of dieven een grote buit had opgeleverd.

Maar meer nog misschien was die grote toeloop toe te schrijven aan het geheimzinnig gefluister, dat sedert de namiddag als een lopend vuurtje door de stad was gegaan.

De artiesten in de oefentent bleken hun mond niet te hebben kunnen houden, en zo was die raadselachtige voorspelling bekend geworden. En de mensen zijn nu eenmaal belust op sensatie.

Natuurlijk was het geval ook niet voor Signor Cavalcanti geheim kunnen blijven, maar hij had er om gelachen, de schouders opgehaald, en gezegd dat hij er op zou letten, dat het net die avond extra stevig zou worden bevestigd.

De nummers volgden elkander op onder een steeds toenemende spanning.

De Mazetta's oogstten zoals steeds, een storm van toejuichingen, en verdwenen snel achter de fluwelen gordijnen.

Zij hadden het voornemen gemaakt extra waakzaam te zijn, ofschoon niemand de man met de groene ogen terug had gezien.

Men vermoedde dat het geheim-

zinnig personage lont had geroken, en zich uit de voeten had gemaakt. Hij moest begrepen hebben, dat de politie hem in de eerste plaats verdacht van de plundering van de brandkast, daar men hem in de omgeving van het huis had zien zwerfen, en ook een kledingstuk, dat aan hem toebehoorde, in het huis van Hopkins had teruggevonden.

— Het is jammer dat Henderson niet nog een beetje harder heeft toegeslagen, mopperde Charles Brand, zich voortspoedend door de halfduistere gang, dan hadden ze de vent misschien nog juist te pakken kunnen nemen.

— Dat zou weinig of geen verschil hebben uitgemaakt, wat betreft het lot van Jack Dane, Charles.

De drie mannen moesten vlug op zij springen, want daar kwamen reeds de acht zwarte Trakheners aandraven, die nu aan de beurt waren, rinkelend met hun bellen en schuddend met de prachtige koppen.

Nauwelijks was dit nummer achter de rug, of de stalknechts kwamen om met nog meer zorg dan anders het net te spannen.

Er heerste stilte in de tent, en het was alsof iedereen de adem inhield.

Zelfs Signor Cavalcanti scheen een weinig onder de indruk te zijn en beet nerveus op de knop van zijn karwats.

Toen maakte hij een resolute beweging, en mompelde voor zich heen:

— Ik moest wijzer wezen om me door die kletspraatjes te laten beïnvloeden. Als ik aan zulke dingen ging geloven, kon ik evengoed de tent wel sluiten. Alles klaar? Vooruit; muziek.

De kapel zette de bekende wals in, de lichten beneden gingen uit en alleen de schijnwerpers bleven branden.

De gordijnen gingen vaneen, en de drie Askaris sprongen in de piste, gracieus en soepel als altijd.

Zij wierpen hun mantels af, en klauterden lenig omhoog, eerst met

de houten ladders op het net, en van het net langs het knopentouw en de touwladders verder omhoog naar hun platform.

Onder een adembenemende stilte van het publiek nam het nummer een aanvang.

Alle leden van het circus die niet strikt noodzakelijk elders moesten zijn, verdrongen zich in de doorgangen en keken gespannen omhoog.

Het witte zoeklicht speelde om de in lichtpaars tricot gestoken lichamen, en deed iedere lijn, ieder gebaar scherp uitkomen.

Een oude clown mompelde, met de ogen knipperend tegen het schelle licht:

— Het gezicht van Jack Dane bevalt mij niet — ik herken hem zelfs niet. Hij is te opgewekt naar mijn zin. Te zeker van zijn zaak. Wat denk jij er van, Mazetta?

Over het gelaat van Brand, tot wie de vraag gericht was, speelde een zonderlinge glimlach toen hij antwoordde:

— Het zal wel loslopen, beste kerel, ik vertrouw op de kracht van Dane.

Brand wierp tersluiks een blik op zijn horloge. Het wees drie minuten voor tien.

De muziek nam in kracht toe, en zonder haperen, als gold het een simpel spelletje, volgden daarboven de toeren elkander op, en nooit had Milly Meadow zo zeker en zo onnavolgbaar sierlijk gesprongen en geweeft. Precies om tien uur greep de acrobaat zijn trapeze stevig vast, en zette zich af als een duif, die de til verlaat. Een paar vrouwen begonnen te gillen. Honderden mannen klampten zich vast aan de leuning van hun stoelen. Duizenden witte gezichten waren naar boven gewend.

De acrobaat gooide zijn lichaam als het ware door de lucht, Douglas liet zijn waarschuwend kreet horen, Jack Dane zwaaide terug, boog zijn armen, om zich nog meer vaart te geven, liet de trapeze juist op

het goede ogenblik los, maakte twee en een half maal zijn salto mortale en een seconde later hadden zijn twee handen stevig en als ijzeren klemmen de handen gegrepen van de vanger.

Weer terugzwaaiend wentelde hij zijn lichaam weer om, liet los, greep zijn trapeze, en belandde veilig op zijn platform.

Een oorverdovend gejuich barstte los, zoals men nog nooit had gehoord.

Het zo gevreesde ogenblik was voorbij.

Maar plotseling, alles overstemmend, klonk uit het uiterste nokje van de tent, in het schemerdonker boven de zoeklichten een allesdoorringende, snerpende gil, die het gejuich overstemde.

Even was het doodstil en toen klonk uit duizenden kelen een angstkreet, want een lichaam viel als een steen naar beneden en kwam met een doffe smak, juist naast het net op het zaagsel van de piste neer.

Men doofde inderhaast de zoeklichten, en in de halve duisternis

werd het onbeweeglijke lichaam weggedragen van een man.

Die man was Paul Andrejef, die met een schedelbreuk levenloos werd opgenomen. Nooit heeft men geweten, of hij daarboven zijn evenwicht verloor door een beweging van teleurstelling over het mislukken van zijn plan, dan of hij vrijwillig een eind aan zijn leven had gemaakt.

In de gang trad Signor Cavalcanti doodsbleek de drie Askaris tegemoet en stamelde:

— Ik dank de hemel, dat het goed afgelopen is, Jack... maar voor de duivel... jij bent Jack Dane niet. Wat moet dat betekenen?

— Het betekent, waarde heer directeur, antwoordde Raffles rustig, zijn bezweet voorhoofd afvegend, dat wij Jack Dane met geweld hebben moeten beletten op te treden. Douglas en ik hebben de weerspannige knaap moeten opsluiten, en ik weet dat hij er ons later dankbaar voor zal zijn. Om tien uur is hij van de magische kracht van het dierlijk magnetisme van de zelfmoordenaar bevrijd, — en nu is hij genezen.

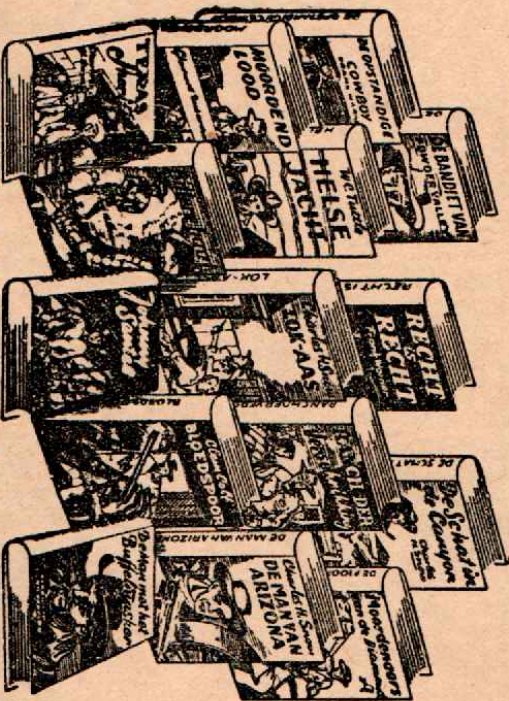
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Torenkamer in het oude Fort

Nieuwe WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

18 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar **f. 5.-** of meer
met "per maand"

1. Recht is Recht } beide door Frank Ferris
2. De Opstandige Cowboy } Frank Ferris
3. Moordenaars van de Diamond-A } door Denver Barkuld
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Paer Field
5. Johnny Santee door Arthur Marlans
6. Heise jacht door W. C. Tarkle
7. Bloedspoor door Clem Cali
8. Ranch der Verschrikking } alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffelmasker } Gladwell Richardson
10. Moordend Loed } Gladwell Richardson
11. De Schat in de Canyon } alle door Ck. H. Sewer
12. De Man van Arizona } Ck. H. Sewer
13. Lokas } Ck. H. Sewer
14. Texas Sheriff } Ck. H. Sewer
15. Bittere Maat } Ck. H. Sewer

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen: totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.-50. Nu slechts f 44.25, desgewinst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON Ondergetekende verzoocht te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
in heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordelen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. L.

